

beskaffenhet, än det som åberopas till præjudicat uti Facultate Philosophica.

förblifwer oaflåtel.

Eders högGrefl. Excellences

Upsala
1741 Nov. 20.

underdånödmiuka
tienare
Carl Linnæus.

Finnes i Riksarkivet (Ups. Kansl.-Emb:s Handl.); helt och hållet med LINNÉS handstil.

¹ Såsom sökande till den efter ROSÉN lediga adjunkten inom Medicinska fakulteten hade äfven anmält sig Doktor ABR. BÄCK. Vid förslaget uppsättande afgaf LINNÉ enligt fakultetens af dekanus, Professor ROSÉN, till kanslern insända skrifvelse ett votum af följande lydelse:

»Jag Carl Linnæus voterar primo loco på Doctor Abraham Bæk, som uti flere delar af medicinen, utom det han är en complet academicus, sig här wid academien distingueradt; och at ännu mehr perfectioneras rest till utlänska academier. Secundo loco på Doctor Johan Gotschalck Wallerius, såsom äldsta medicus, hwilken en tid warit adjunctus i Lund, och här wid Academien hållit några åhr privata collegia. Tertio loco på Doctor Olof Kalmether, som ock eger ansenlig lärdom och förfarenhet.»

Professor ROSÉN uppförde däremot på förslaget: 1) J. G. WALLERIUS, 2) O. KALMETHER och 3) Med. Licentiaten STRANDBERG, och som han i egenskap af decanus hade votum decisivum, blef detta äfven fakultetens förslag. Kanslern kunde ej annat än finna det egendomligt, att åt Licentiaten STRANDBERG gafs företräde framför Bäck, »som likwäl redan wärkel. antagit gradum in Medicina och förut förwärfwat sig utaf facultate medica et särdeles godt låford», hvarför han infordrade förklaring häröfver. LINNÉS svar är ofvan anfördt. Äfven ROSÉN androg »de skiäl och orsaker, som föranlåt it honom at sätta Strandberg framför bem:te Doctor Bäck», men kanslern förklarade (i skrifvelse till Consist. acad. d. ^{23/11} 1741), att dessa »intet warit tirläckelige eller giltige, ity at den färdighet uti Praxi, som Doctor Bäck will betagas, . . . efter Professor Roséns egit medgifvande kanske aldeles hafwa kunnat utesluta Doctor Wallerius, som nu likwäl af faculteten är i det främsta rummet upford. Icke desto mindre», fortsätter han, »har jag för denna gången funnit godt at låta denna saken aldeles bero wid facultetens förslag, och nämt den till adjuncturen, som af bägge Professorerne föreslagen blifwit», d. v. s. WALLERIUS. Härtill fogade han dock följande beska uttalande: »Jag förmodar för öfrigit, at Adjunctus Wallerius lærer ansee denna befordran som et önskeligit tillfälle at få wisa, det de owarsama steg han wid et eller annat tillfälle till äfwentyrs tagit, tiena honom till at med så mycket större försiktighet hädanefter hålla sig wid et så alfwarsamt wäsende som den anstår, hwilken Ungdomen med underwisning och eftersyn bör tilhanda gå».